

РЕШЕНИЕ

№ 1248

гр. Перник, 22.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Симона Пл. Кирилова

при участието на секретаря ЕМИЛ Н. КРЪСТЕВ
като разгледа докладваното от Симона Пл. Кирилова Гражданско дело № 20221720103019 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 235, ал. 1 ГПК.

Образувано е по искова молба на „Ули Транс“ ЕООД срещу „Транс Кар Груп“ 17 ЕООД, с която е предявен осъдителен иск за заплащане на сумата 576 лева, представляваща цената на извършена от „Ули Транс“ ЕООД транспортна услуга по възлагане на „Транс Кар Груп 17“ ЕООД като спедитор, за което е съставена фактура *****/16.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от депозиране на исковата молба на 17.12.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от 36,80 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва, за периода от 01.05.2020 г. до 16.12.2020 г. /деня, следващ падежа до деня, предхождащ ИМ/. Претендират се разноските, сторени в исковото производство, както и в производството по обезпечение на бъдещ иск.

В исковата молба се твърди, че на 09.03.2020 г. ответникът като спедитор от името и за сметка на „Елви 6“ ЕООД като изпращач възложил на ищеца като превозвач да извърши транспортна услуга на стоки – 2200 кг. палета смес за сладолед, по направление България-Испания в периода 11.03.2020 г. до 16.03.2020 г. на обща стойност 576 лв. с ДДС, за което била издадена фактура. Съгласно т. 5, стр. 2 от Заявката-договор № *****/09.03.2020 г. същата се считала поета от превозвача, след като му бъде изпратена по факс/имейл, след авизиран от него номер на автомобила, дори и да не е изпратен обратен имейл с писмено потвърждение. На 10.03.2022 г. превозвачът изпратил имейл на спедитора с посочване номер на автомобила, с който ще извърши транспорта /камион рег. № *****, влекач ***** и хладилно ремарке *****/, като получаването на имейла било потвърдено от спедитора и заявката била въведена в системата за заявки на превозвача. Ищецът твърди, че извършил транспорта, ответникът приел изпълнението без възражения, което се

установявало и от оформената по образец товарителница CMR.

Твърди се, че стойността на транспортната не била заплатена на превозвача, макар падежът и да е настъпил на 30.04.2020 г. и след многократно отправени запитвания и покани. Изложеното мотивирало ищеца да се снабди и с обезпечителна заповед.

Ответната страна в отговора на исковата молба, подаден в срока по чл.131, ал.1 ГПК, оспорва предявените искове като недоказани. Оспорва се редовността на воденото от ищеца счетоводство, както и възможността ищецът да се ползва от съставената фактура. Изразява се становище, че кореспонденцията е била водена със служител на дружеството, а не на официалния служебен имейл, поради което работодателят не бил запознат с възникналото правоотношение, като се изразява готовност за доброволно уреждане на спора. Същевременно изрично се оспорва дължимостта на сумата, поради неизпълнение на възложения курс и некачествено изпълнение на услугата.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото относими доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК и чл. 12 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд Перник е сезиран с обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 372, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 379 ТЗ, вр. чл. 49 от Закона за автомобилните превози и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД

Съобразно твърденията в исковата молба съдът счита, че сключената между страните правна сделка попада под приложното поле на чл. 372, ал. 1 ТЗ, във вр. с чл. 379 ТЗ и чл. 49 и сл. от Закона за автомобилните превози (ЗАВП). По силата на чл. 1, т. 1 ЗАВП този нормативен акт урежда обществените отношения, възникнали по повод осъществяването на международни превози на товари с автомобили, извършвани от български или чуждестранни превозвачи. За породените от този договор правни последици следва да намери приложение и Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR), ратифицирана с Указ № 1143/1997 г. на Държавния съвет, обнародван в ДВ, бр. 61/1977 г., към която страните са препратили за уреждане на отделни клаузи в процесната заявка, като обективизираното в нея предложение да сключване на договор за превоз на товари е прието от ищеца-превозвач. В този смисъл тази конвенция е част от вътрешното право на Република България по смисъла на чл. 5, ал. 4 КРБ.

Тълкувайки логически и систематически правните норми, регламентирани в чл. 50, ал. 2 ЗАВП и чл. 61 ЗАВП, следва да се направи правният извод, че договорът за автомобилен превоз по своята природа представлява консенсуален, двустранен, възмезден, комутативен и неформален договор, тъй като неговата действителност не зависи от издаването, редовността или изгубването на товарителницата. Чрез съставянето на този удостоверителен документ се доказва сключването на тази двустранна сделка – арг. чл. 61 ЗАВП. В този смисъл е и даденото определение на договора за международен превоз на стоки в чл. 4 от Конвенция CMR. Приложното поле на Конвенцията е определено в нейния чл. 1, т. 1, съгласно който тя се прилага към всеки договор за превоз на шосе, когато мястото за приемане на стоката за превоз и мястото на доставянето ѝ се намират в две различни държави, от които поне една е договаряща страна. Международният характер на договора се обуславя не от различната национална принадлежност или седалището на страните, а единствено от разликата в мястото на приемането на стоката за превоз и доставянето ѝ на получателя.

От Заявка-договор № *****/03.09.2020 г., приложената имейл кореспонденция и потвърждение на поръчка, включващо номера на товарния автомобил, определен за извършване на поръчката (*****, международен *****/*****), се установява, че между

ответника като спедитор и ищеца като превозвач е сключен договор за превоз на товари, а именно 2200 кг. палета смес за сладолед, по направление България-Испания в периода 11.03.2020 г. до 16.03.2020 г. на обща стойност 480 лв. **без** ДДС, платима 45 календарни дни след представяне на фактура и заверена от получателя чиста CMR товарителница. С оглед нормата на чл. 67, ал. 2 ЗДДС, както и в контекста на издадената от ищеца фактура и изслушана СИЕ, съдът приема, че действително уговореното между страните превозно възнаграждение е било в размер на 576 лв. с ДДС.

Не се споделят доводите, че кореспонденцията е била водена на служебен имейл на служител на дружеството, доколкото в случая следва да се приложи необоримата презумпция, уредена в правната норма на чл. 301 ТЗ. Видно от приложеното писмено доказателство, заявката-договор е обективизирана в бланка на ответното дружество, което е изпратило предложението (офертата) за сключване на процесния договор за превоз на ищцовото дружество по имейл, била е потвърдена от „Ули Транс“ и въведена в системата „Zeron“, в която с въвеждат всички данни за договора и изпълнението, на база на което се издава и фактура за извършената услуга. След генерирането на фактурата тя директно се изпраща първо по имейл, а след прибирането на камиона, оригиналните документи се изпращат на адреса за кореспонденция. Това е обичайната търговска практика между превозвачи и спедитори, съгласно показанията на свид. А. М., кредитирани като последователни и логични.

От представената по делото международна товарителница се установява, че на процесния товарен автомобил с рег. № *****Р/***** в гр. Радомир са натоварени 2 палета, с тегло 2200 кг., от уговорения в договора изпращач („Елви 6“ ЕООД), с крайна дестинация – гр. Барбера дел Валерс, Испания, съобразно уговореното в договора. Установява се, че стоката, предмет на договора за превоз, е превозена от ищеца и е предадена на получателя „Ведисер“ С.Л. на 16.03.2020 г. без възражения. Тъй като изпращачът и получателят на стоката не е бил ответникът, съдът приема, че се касае за правоотношения, възникнали между подпревозвачи – арг. чл. 374 ТЗ, респ. между спедитори и превозвачи – арг. чл. 361 ТЗ.

Във връзка със сочените обстоятелства е издадена фактура № *****/16.03.2020 г. с доставчик „Ули Транс“ ЕООД и клиент „Транс Кар Груп“ 17 ЕООД за транспортна услуга в Европейския съюз на стойност 480 лв. без ДДС, 576 лв. с включен ДДС. Съгласно чл. 113, ал. 1 ЗДДС всяко данъчно задължено лице – доставчик, е длъжно да издаде фактура за *извършената* от него доставка на стока или услуга. Този документ като частен свидетелстващ, който изхожда от ищеца и обективизира изгодни за него обстоятелства, се ползва само с формална доказателствена сила. Видно от извадката на дневника за продажби на ищеца, процесната фактура е отразена в позиция 69 за периода м. март 2020 г. Съгласно заключението на в.л. по СИЕ – приета и кредитирана от съда като неоспорена и компетентно изготвена, се установява, че процесната фактура е осчетоводена и отразена в счетоводните книги на ответника, включена е в дневниците за покупки на ответното дружество за данъчен период м. март 2020 г. и е подадена справка-декларация по ЗДДС за същия период с Уведомление от 10.04.2020 г, като неплатената сума по нея възлиза на 576 лв. с ДДС. Отразяването на фактурата в счетоводството на ответника, включването ѝ в дневника за продажбите по ДДС и ползването на данъчен кредит по нея, съвкупно представляват признание на задължението.

От обсъдените доказателства се установи, че между страните в настоящото производство е възникнало материално правоотношение по договор за международен превоз на товари, по силата на които ищецът е поел задължение да превози процесните товари при насрещната престация – заплащане на превозно възнаграждение. От международната товарителница, издадената фактура и СИЕ се установява, че превозът реално е извършен от ищеца, като товарът е получен в уговорената дестинация в Испания

без възражения и в уговорения срок. Ответникът, на когото с доклада по делото е възложена тежестта да обори установената в чл. 61 ЗАвтП презумпция, не е провел насрещно доказване в подкрепа на твърденията си за некачествено изпълнение на услугата. Поради тези правни доводи настоящата съдебна инстанция приема, че ищецът е изпълнил точно в качествено и темпорално отношение своето договорно задължение да достави процесния товар в местоназначението му, като ответното дружество е следвало да заплати уговореното възнаграждение (навло) в размер на 576 лв. с ДДС.

При липсата на твърдения и данни възникналото парично задължение да е изпълнено, предявеният главен иск следва да бъде уважен изцяло.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД

Когато не е уговорен моментът на плащане на дължимото навло, то следва да бъде заплатено в момента на сключване на договора (чл. 372, ал. 1 ТЗ).

В случая страните са уговорили задължението за плащане на навлото да бъде изпълнено до 45 календарни дни след представяне на фактура и заверена от получателя чиста CMR товарителница. Следователно, това парично задължение е срочно и за да изпадне длъжникът в забава не е необходимо да му се даде покана за плащане – арг. чл. 84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД. Но тъй като този срок настъпва след извършване на определени действия от превозвача, той трябва да докаже, че тези факти са настъпили. От международната товарителница се установява, че товарът е предаден в местоназначението на 16.03.2020 г. На същата дата е издадена и фактурата, платима в срок до 30.04.2020 г., която се изпраща директно по имейл от системата, чрез която е генерирана, съгласно показанията на свид. М.. Поради изложеното съдът намира, че това е и моментът за уведомяване на товародателя за изискуемите документи, от който започва да тече и уговореният 45-дневен календарен срок, след изтичането на който ответникът е изпаднал в забава. Следователно ответникът е изпаднал в забава на 01.05.2020 г.

Съдът, след като съобрази основния лихвен процент, определен от БНБ, за съответния период с надбавка от 10 пункта, изчисли дължимата мораторна лихва върху процесната сума за периода от 01.05.2020 г. до 16.12.2020 г. – 36,80 лв., поради което акцесорният иск следва да бъде уважен в пълен размер.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени сторените разноски, съгласно представения списък по чл. 80 ГПК – 200 лв. в настоящия исков процес, 340 лв. разноски в обезпечителното производство, както и 76 лв. такси по ТТРЗЧСИ за образуването пред ЧСИ изп.д. № 2159/2020 г. Това производство няма характер на изпълнително такова по смисъла на ГПК /независимо как канцеларски е заведено от съдебния изпълнител/, като липсва и изпълнителен титул в полза на ищеца, въз основа на който те да бъдат събрани от ЧСИ – такъв може да бъде само съдебен титул, доколкото дължимостта на тези разноски от ответника е обусловено от положителния за ищеца изход по исковото дело, преценката за което принадлежи само на съда съобразно т. 5 от ТР № 6/6.11.2013 г. на ВКС – ОСГТК. Ето защо в решението си по съществото на спора искивият съд следва да разпреди отговорността за разноските, направени и в двете фази на обезпечителното производство – по допускане и по налагане на обезпечението.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на осн. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 372, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 379 ТЗ, вр. чл. 49 от Закона за автомобилните превози и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД „**ТРАНС КАР ГРУП 17**“ ЕООД,

ЕИК 204475594, със седалище и адрес на управление гр. Перник, ул. „Благой Гебрев“ № 78, ет. 2, да заплати на „УЛИ ТРАНС“ ЕООД, ЕИК 130906123, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Ботевградско шосе“, бл. 20, вх. А, ет. 6, ап. 17, сумата в размер на **576,00 лева**, представляваща цената на извършена от „Ули Транс“ ЕООД транспортна услуга на стоки, по направление България-Испания в периода 11.03.2020 г. до 16.03.2020 г. по възлагане на „Транс Кар Груп 17“ ЕООД като спедитор, за което е съставена фактура *****/16.03.2020 г., **ведно със законната лихва върху главницата**, считано от депозиране на исковата молба на 17.12.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от **36,80 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва, за периода от 01.05.2020 г. до 16.12.2020 г.

ОСЪЖДА ТРАНС КАР ГРУП 17“ ЕООД, ЕИК 204475594, да заплати на „УЛИ ТРАНС“ ЕООД, ЕИК 130906123 на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **200,00 лева** – разноси в исковото производство, както и сумата от **340,00 лева** – разноси в обезпечителното производство, както и сумата **76,00 лева** – такси по ТТРЗЧСИ по изп.д. № 2159/2020 г. на ЧСИ С. Б., образувано по Обезпечителна заповед от 20.11.2020 г., издадена въз основа на Определение № 20254341/17.11.2020 г. по ч.гр.д. № 56936/2020 г. по описа на СРС, 138 състав.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд Перник в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните на осн. чл. 7, ал. 2 ГПК.

Съдия при Районен съд – Перник: _____